

XAVIERA HOLLANDER

WALL TALK I

DE GELOUTERDE
PARADIJSVOGEL

XAVIERA HOLLANDER

WALL TALK I

**DE GELOUTERDE
PARADIJSVOGEL**

Colofon

Wall Talk 1 De gelouterde paradijsvogel

Copyright ©2024: Xaviera Hollander (Vera de Vries)

Uitgever: **Xaviera Hollander Books**

Omslagdesign: fotograaf Alan Mercer en Rowdy

Andere fotografen van wie foto's in dit boek verschijnen:

Claudia Kamergodsky, Henk Visser, Rick Wezenaar, Ernst Coppejans, Lisa Simola.

Alle andere foto's komen uit mijn eigen archief en albums.

Ik draag dit boek op aan al mijn vrienden en bekenden die mij geïnspireerd hebben tot het schrijven van deze vele herinneringen van de laatste 40 jaar. Bijzondere dank aan mijn dierbare vriendin Brenda Zejdl, die mijn boeken perfect ge-edit heeft in het Engels.

Kees Blankendaal heeft de laatste versie van dit boek van A tot Z grondig doorgenomen en gecorrigeerd.

Boekverzorging: Ewout Storm van Leeuwen

Distributie via Centraal Boekhuis: Boekencoöperatie Nederland U.A.

Te vinden op www.boekencooperatie.nl

Xaviera Hollander Books is een imprint van de Boekencoöperatie

Voor contact met de auteur:

xie@xavierahollander.com

<https://www.xavierahollander.com>

ISBN: 9789493377103 (paperback)

ISBN: 9789493377110 (e-boek)

De Gelouterde Paradijsvogel

In deze memoires beschrijft de beroemde Xaviera Hollander de jaren na haar carrière als Happy Hooker en columniste voor Penthouse Magazine. Xaviera's avonturen gaan over John Drummond, een Schotse slimme macho decorontwerper voor films, maar ook beeldhouwer en schrijver; Roberto, haar charmante levenslange minnaar: een Hongaars-Joodse filmmaker uit Transsylvanië, die ze ontmoette in Acapulco.

Dan was er nog Craig, een Amerikaanse creatieve, ietwat conservatieve professor Engelse literatuur en romanticus, die haar veel gedichten en lange e-mails stuurde tijdens zijn afwezigheid in de VS en die dan een paar keer per jaar naar Nederland vloog om Xaviera gezelschap te houden tijdens een aantal korte vakanties in Europa.

Dia, (haar jarenlange lesbische geliefde en beste vriendin in Amsterdam) is dichteres en ook fanatiek zwemster en zwemcoach van tientallen homo's in Amsterdam. Dan is er nog K, een bijzonder emotionele masochistische travestiet: klusser, met wie ze een langdurige relatie had.

Pamela is een aantrekkelijke extreem vrouwelijke lesbische bewonderaarster van Xaviera, die zeer origineel en creatief is als comédienne, maar helaas maakte haar extreme jaloezie na een jaar een einde aan hun affaire.

Xaviera's escapades omvatten ook enkele jaren met Rom, een handige sexy Nederlandse timmerman die 20 jaar jonger is dan Xaviera, en dan is er nog Xaviera's laatste grote liefde van haar leven; een knappe geestige Nederlandse juwelenontwerper. De man met wie ze uiteindelijk besloot te trouwen! Zijn naam is Philip de Haan.

Een aantal goede vrienden, zoals de verwarde schaker Shlomo - een jonge dakloze dichter, en Owen - een sympathieke 'rags to riches' Amerikaan, gestrand in Amsterdam, die een voormalig begrafenisondernemer is, Vietnamveteraan en de webmaster voor Al Goldstein, bekend van het geile Screw Magazine.

Er waren natuurlijk ook een paar van Xaviera's sexy 'quickies', waaronder een geile Ecuadoraanse tuinman in het zwembad van Xaviera's

droomvilla in Marbella.

Xaviera opent ook haar hart en spreekt voor het eerst over ouder worden, haar twee hartaanvallen en het proberen om te gaan met het toenemende aantal dierbaren dat overlijdt; een onderwerp dat het persoonlijke leven raakt van zo veel van haar fans uit de jaren 1970. En als laatste, de ontmoeting met Philip, een juwelier en de man die nu haar echtgenoot, steun en toeverlaat is, sinds 18 jaar.

Peter van Zonneveld

Inhoudsopgave

1.	TEKST DOOR MIJN DIERBARE VRIEND ERIC KOHN	9
2.	XAFFI & MUCKY	12
3.	AAN DE VOETEN VAN DE MEESTER SIMON VESTDIJK	15
4.	VOETBALLERS EN CRIMINELEN	19
5.	FRANK APPELBAUMS DOOD	26
6.	JOHN DRUMMONDS LIEFDESBRIEF VANUIT HET VLIEGTUIG EN EEN IDEE VOOR ONS HAPPILY HOOKED BOOK	33
7.	LEZING LION'S CLUB MET JACK IN BELGIË	37
8.	JOHNS ONDEUGENDE GEDICHTEN:	43
9.	MIJN GOEDE VRIENDEN IN PARIJS: JIM HAYNES EN EINAR	44
10.	JOHNS LIEFDE/HAAT-GEDICHTEN IN WINSTON HOTEL - VEILIGE THUISHAVEN	50
11.	HEROVERING VAN DE VILLA CAPRICE IN SPANJE	57
12.	XAVIERA'S TIETENAFDRUKKEN BIJ ANNIE'S EXPOSITIE IN AMSTERDAM	67
13.	'CINDERFELLA' MANNEN, DIE LIEVER VROUW ZIJN! VERONICA VERA	73
15.	K. MIJN SCHAT, EEN MASOCHISTISCHE TRAVESTIET	87
16.	XAVIERA'S HAPPY HOUSE BB	99
17.	OWEN: VOLLEDIG BEROOID IN AMSTERDAM	102
18.	WEG MET NATHAN - WELKOM DAVIDA	108
19.	DAVIDA – PARADIJSVOGEL MET KRAAIENGEDRAG	110
20.	JOHN IS ER BEHOORLIJK SLECHT AAN TOE EN KONINGINNEDAG IN AMSTERDAM	119
21.	AL GOLDSTEIN TELOORGANG VAN SCREW MAGAZINE	123
22.	DIA'S LIEFDESDECLARATIE	129
23.	TWEE MOOIE WORSTELAARSTERS MARJA EN DIA	132
24.	ONTMOETING MET DORIS EN CRAIG IN AMSTERDAM – juli 2013	138
25.	FIFI, DE VAUDEVILLE CABARETIÈRE EN XIE DOOR FIFI	147
26.	NETWERKEN IS MIJN LUST EN LEVEN	155
27.	FIFI L'AMOUR EN RODOLFO RAVISSANT CONTINENTALE CARROUSEL IN SPANJE	156
28.	FIFI'S GRAND FINALE - JULI 2012	159
29.	TIMING TUSSEN TWEE CONTINENTEN IS TOTAAL VERSCHILLEND	163
30.	EEN BOEK OVER SEKS VOOR OUDEREN OFWEL DE GRIJZE PANTERS	165

31. WIJZE MANNEN ZIJN VAAK BETERE MINNAARS... VOORAL MASTER CRAIG!	172
32. ALS ARTS WEET HIJ HEEL GOED WAT HET IS DR. MICK DE VRIES - ODE AAN XAVIERA'S VERLAMDE VADER, NA ZIJN BEROERTE	174
33. MIJN MOEDERS GEDACHTEN KORT VOOR HAAR DOOD	178
34. ROZETTA'S OVERLIJDEN - JULI 2018	191
35. SYMBIOSE NA MIJN MOEDERS DOOD REDDING DOOR NATHANS HEIMLIJCH MANEUVER	195
36. BRIEF VAN EEN DANKBARE PATIËNTE VAN MIJN VADER UIT OORLOGSKAMP HALMAHEIRA	202
37. SHLOMO, EEN GOEDHARTIGE VAGEBOND MET EEN HEEL KLEIN HARTJE	203
38. IZZY EN T-BONE, DE SMULPAAP EN DE HUILENDE WOLF	217
39. MIJN LIPSTICK-LESBISCHE PAMELA 'BRAINBOX'	227
40. PENTHOUSE IMPERIUM TEN EINDE	239
41. DE EERSTE OFFICIËLE B&B GASTEN!	247
42. INTERESSANT BEZOEK	250
43. ELY GOLDSCHMIDT	253
44. EEN ONGEBRUIKELIJKE GAST ONDER DE TAFEL	257
45. BLOWJOB IN MIJN ZWEMBAD IN SPANJE, TROUW OF NIET	264
46. CRAIGS GROENOGIGE MONSTER-GEDICHT, REACTIE VAN CRAIG OP XAVIERA'S VERSLAG VAN DE ONDERWATER BLOWJOB	274
47. SCHNOOFY EN DE DRONKEN RUSSISCHE ZEEMAN	289
48. BISEKSUALITEIT KAN BEST LEKKER ZIJN... OFWEL HET ABC VAN AC-DC	298
49. HSINYA ZOEKT LEUK WERK BIJ XAVIERA GESCHREVEN DOOR HSINYA DECEMBER 2007	305
50. KIM, DE SQUIRTER UIT CALIFORNIË	314
51. W.H. EN HSINYA	323
52. XAVIERA'S DOCUMENTAIRE. HET VERHAAL ACHTER DE DOCUMENTAIRE DOOR ROBERT DUNLAP	324
53. VAARWEL-PARTY VOOR BDSM-LEERLINGEN VAN PATTI EN ROBERT DUNLAP	329
54. OUDER WORDEN	331
55. MIJN LIEVE SOULMATE ALICE FULDAUER IS NIET MEER	338
56. HET LEVEN IS EEN LEGPUZZEL ARTIKEL EFFECT EN IMPACT PSYCHOTHERAPIE	342

57.	HOE JE EEN HARTAAANVAL KUNT PROVOCEREN DOOR TE VEEL TE ZONDIGEN	352
58.	ERIC, MIJN MENTOR EN XAVIERA... ZIJN TORMENTOR Mei 2010	361
59.	NIJINSKY'S LAATSTE DANS XAVIERA EN SHERRY MIDAS IN MARBELLA	365
60.	MINI EN MAXI, DE SIAMESE TWEELING UIT SPANJE	368
61.	GEKKE, GRAPPIGE GERRIT, DE TUINMAN	370
62.	GELD EN ONAFHANKELIJKHEID, OWENS METAMORPHOSE	374
63.	OVER MIJN EERSTE HARTAAANVAL	381
64.	LESSEN IN LIEFDE OFWEL... ZORG VOOR EEN SCHOON LICHAAM EN EEN FRIS GEBIT	389
65.	BRENDA LOVE UIT PRAAG, EEN BEZOEK AAN XAVIERA'S OUDSTE LESBISCHE MINNARES HILDEGARD	395
66.	CRAIGS SITUATIE ROND 2021	400
67.	XAVIERA JIJ BENT EEN WERELDVROUW! DOOR ILONKA	402
68.	NU IS HET TOCH ECHT DE WARE JACOB! HET TELEFOONTJE	410
69.	PRETTIGE PAASDAGEN ANNO 2023	423
70.	VIJF HAIKU'S BIJ DE DOOD VAN MIJN VADER	424

1. TEKST DOOR MIJN DIERBARE VRIEND ERIC KOHN

‘Een leven geschreven en beleefd door de Happy Hooker, 1999’

In elk tijdperk verandert een handvol individuen de manier waarop we denken of handelen. Xaviera Hollander heeft seks niet uitgevonden; ze haalde het uit de kast. Van haar eerste boek, *The Happy Hooker*, dat al in 1971 werd gepubliceerd, zijn meer dan 16 miljoen exemplaren verkocht en het intrigeert nog steeds nieuwe lezers door zijn humor, zijn levenslust en vooral door zijn ronduit eerlijkheid: het blijft een mijlpaal in de wereld. Strijd voor seksuele vrijheid en vrijheid van meningsuiting.

Ironisch genoeg werd ze geboren in gevangenschap, een Japans concentratiekamp in Indonesië, waar haar vader, een psychiater, hoofd van een ziekenhuis was.

Het gezin keerde na de oorlog terug naar Nederland en de jonge Xaviera toonde literair inzicht door het schrijven en redigeren van het schoolblad, *Het Eyckenblad*, voordat ze als secretaresse in Zuid-Afrika ging werken.

Ze verhuisde in 1970 naar New York en trad op als secretaresse van de Nederlandse consul en later bij een Belgische ambassadeur.

Een verbroken verlovings bracht Xaviera ertoe om de toen buitengewoon gewaagde stap te zetten om professioneel haar uitstekende seksuele talenten te exploiteren. Werk vinden als callgirl was niet een voldoende uitdaging, ze investeerde \$10.000 in het kopen van de lijst met klanten van een pensionerende Madam uit New York. De rest, zoals ze zeggen, is geschiedenis en het onderwerp van ‘*The Happy Hooker*’.

Verdreven uit de Verenigde Staten, tijdens de heksenjacht door de Knapp Commission, werd ze een symbool van vrijheid, een levende legende over de hele wereld voor iedereen, die de conventies in de levensstijl aan zijn of haar laars wilde lappen.

In 1972 begon Xaviera met het schrijven van ‘*Call me Madam*’, een maandelijkse column met seksueel advies voor *Penthouse*, en in het 20-jarig jubileumnummer werd ze uitgeroepen tot hun meest po-

pulaire columniste: ze schreef ook dergelijke columns voor de Nederlandse, Duitse, Spaanse, Australische en Zuid-Afrikaanse lezers met seksuele problemen. Op een gegeven moment speelde ze zelfs de hoofdrol in een komedie, speciaal voor haar op het mooie lijf geschreven, met de toepasselijke naam 'My Pleasure is my Business'.

De Happy Hooker is echter volwassen geworden. Hoewel ze nooit haar gevoel voor humor en natuurlijk plezier heeft verloren of haar vermogen om te choqueren, heeft Xaviera zich een serieuzer aspect van haar seksuele openhartigheid eigen gemaakt. Mannen en vrouwen, depressief en eenzaam of te verlegen om conventionele adviseurs te benaderen, raadpleegden haar vaak als iemand die haar eigen problemen onder ogen heeft gezien en overwonnen via haar column of in de vorm van een telefoontje over seks. Ze verschijnt regelmatig op tv-talkshows in Londen en Parijs, maar ook in België en Nederland, meest recentelijk als gastberoemdheid in 'Hard Talk' van BBC World televisie.

Ze doceerde aan universiteiten en deed dat ook bijvoorbeeld op internationale congressen over seks van Mexico-Stad tot Jeruzalem en werd uiteindelijk weer verwelkomd in de Verenigde Staten. Ze is altijd in trek bij tv-presentatoren als Larry King, Sally Jesse Raphael en Celine Scott. Vloeiend in een half dozijn talen, houdt haar tv-circuit haar fenomenaal bezig, maar toch heeft ze tijd gevonden om meer dan een dozijn boeken te schrijven, die sinds 'The Happy Hooker' in 15 verschillende talen zijn vertaald. Xaviera is altijd al gefascineerd door het theater, haar hele leven is inderdaad een razend snel drama, en ze is begonnen aan wat belooft uit te groeien tot een geheel nieuwe carrière. Elk jaar nodigt ze topartiesten van het Edinburgh International Festival uit om hun werken te presenteren voor genodigden bij haar thuis in Amsterdam. Nu komt er een nog groter publiek naar optredens die ze produceert voor openbare theaters en andere grote podia, terwijl Xaviera voor een geldinzamelingsevenement voor de International Sex Workers Union in Los Angeles haar eigen stand-up-act voor één vrouw bedenkt.

Door haar rol als impresario en performer, vermaakt en verlicht ze onverwachte doelgroepen zoals joodse jongeren in Amsterdam,

met wie ze Jodendom, Seks en Humor bespreekt of produceert ze aangrijpende toneelstukken zoals de *Westerbork Serenade* in de Amsterdamse synagoge, maar ook een comedy als *If I Was A Rich Man* laat ze daar opvoeren door haar goede vriend Saul Reichlin.

Haar huis in de stad is een centrum voor artiesten, schrijvers, muzikanten en vrienden uit alle lagen van de bevolking, waar huisconcerten worden afgewisseld met brainstormsessies en diners voor een select gezelschap en grootschalige feesten waar de hele wereld welkom is. Het is een salon voor bezoekende kunstenaars. Een recente gast was fotograaf Andres Serrano, voor wiens retrospectieve tentoonstellingscatalogus Xaviera de introductie verzorgde.

Wanneer ze niet in Nederland is of naar gastoptredens reist, slaagt Xaviera erin om te ontspannen in haar huis in Marbella, waar ze de rust vindt, die nodig is voor haar creatieve werk. Maar zelfs daar beleeft ze voortdurend nieuwe avonturen en maakt ze nieuwe vrienden, omdat ze nu eenmaal een e-mailverslaafde is. Xaviera is tevens een serieuze zakenvrouw.

Ze is een voorbeeld voor alle leeftijdsgroepen en helpt hun problemen en vooroordelen te overwinnen en het leven tot een succes te maken!

Eric Kohn

2. XAFFI & MUCKY

Het waren de lentekriebels van de vroege jaren 60, lieve Xaffi, die onze ondeugende kanten wakker kusten. Onze eerste daad als nieuwe redacteuren Xaffi en Mucky van de oubollige schoolkrant Het Eyckenblad: we transformeerden dit christelijk-burgerlijke blaadje tot het scandaleuze en baldadige Sansjène (schaamteloos). Daarna nodigden we de controversiële schrijver Van het Reve uit voor een lezing op onze school. We hoopten op een heftig verhaal, maar hij hield een saaie lezing over de Griekse tragedie. Toen wij als schoolkrantredactie onze teleurstelling bij Reve uitten, sprak hij: 'Je moet soms laten zien dat je niet van de straat bent.' Dat was het begin van onze avontuurlijke levens, waarvan we in onze boeken verslag doen, zonder een blad voor de mond.

Zo zei een bekende journaliste, na lezing van een autobiografisch stukje van mij: 'Zo. Dus jij bent een hoer, Hans Plomp!' Waarop ik antwoordde: 'Inderdaad. Wil je mijn tarief weten?' Wij zijn van de generatie, die een flinke kei heeft gegooid in de meurende poel van de klootjesvolkmentaliteit. Jij nam Seks voor je rekening, ik Drugs. En de Rock 'n Roll was nooit ver weg. Maar er was meer, veel meer. We sloten vriendschap en jouw ingetogen schoolvriendin Hanny werd mijn vrouw en moeder van onze toffe dochter Esther. We legden literaire contacten met andere jonge schrijvers: Jan Donkers, Martin Hartkamp, Ischa Meijer. Jij kende Simon Vestdijk, de boezemvriend van je vader Mick de Vries, ik begon een relatie met Reve en Johan Polak.

Toch kozen we niet voor een schrijftafelbestaan, een literaire loopbaan. Integendeel, we kozen voor 'het slechte pad'. En daar hebben we nooit spijt van gehad! Beiden vonden we een eiland waar we onze vrijheid kunnen vieren: jij Marbella, ik Ruigoord. Op jouw eiland leerde ik de oude godin Tanith kennen. We bezochten de schilder Eli Montlake, in wiens huis en werk de oorspronkelijke Phoenicische cultuur van Ibiza tot leven wordt gewekt.

Niet te vergeten natuurlijk de Dionysische feesten rond je verjaardag. Een viering van levenslust op hoog niveau. Nu we de leeftijd der

sterken bereikt hebben, valt er meer licht naar binnen door de kieren van de tijd. In dat licht zie ik een prachtig, boeiend, wild leven, waarin Liefde altijd de hoofdrol is blijven spelen. En in die verrukkelijke menselijke komedie zijn wij medespelers, al zestig jaar!

Lieve Xaviera, het belangrijkste is dat we onszelf zijn gebleven, door al die veranderende tijden heen. Daarmee scheppen we ruimte voor iedereen om ook die vrijheid te beleven. Sansjène...

Biografie Hans Plomp

Hans Plomp werd op die gedenkwaardige koude Tweede Wereldoorlogsdag van de 29ste januari 1944 te Amsterdam geboren. In 1959, toen hij nog op de middelbare school zat, begon hij gedichten te schrijven. In die tijd bewoonde hij een zolderkamer, drie verdiepin-

gen hoger gelegen dan de slaapkamer van zijn ouders. Op die kamer leidde hij enkele jaren zijn eigen leven, kwam en ging wanneer hij wilde, vooral als de volwassenen sliepen. Helaas ontdekten zijn ouders dat hij 's nachts lang niet altijd in zijn bed lag te slapen en besloten hem kort te houden. Hij moest naar een kamertje naast hun slaapkamer verhuizen en werd constant in de gaten gehouden. In zijn 'isoleercel' kwam hij tot de ontdekking dat hij in het schemerdonker in elk geval nog wel iets kon doen: schrijven. Zo ontstond zijn eerste poëzie, 'woorden van woede en eenzaamheid'.

Spoedig trad Hans Plomp toe tot de schoolkrantredactie, waar Vera de Vries (Xaviera Hollander) zijn collega was. Hun eerste uitgave werd door de directie verboden. Ze vervaardigden toen ondergrondse geschriftjes, die onder de leerlingen verspreid werden.

De redactie organiseerde ook een literaire avond, waarvoor ze Gerard Reve uitnodigden. Hans Plomp overhandigde hem enkele van zijn 'haatverhalen'. Gerard Reve bleek het gruwelijkste verhaal het meest te waarderen. Plomp merkte dat Reve in zijn karakter alles prees wat zijn ouders verfoeiden.

Het werd voor hem duidelijk dat hij schrijver moest worden om een uitingvorm en misschien zelfs waardering te vinden voor zijn rebellende persoonlijkheid. In 1962 reisde Hans Plomp met Gerard Reve mee om een congres van schoolkrantredacties bij te wonen. Na zijn middelbare school ging Plomp Nederlands studeren en werkte daarna enige tijd als leraar. Plomp werd actief in Provo, gaf zijn learaarschap op en publiceerde in 1968 zijn eerste roman.

Zijn debuut en de erop volgende boeken sloegen in als een bom. In enkele latere boeken beschrijft hij de 'scene' van binnenuit. Vooral het Amsterdams Dodenboekje wordt beroemd.

In 1973 bezet hij met vrienden en vriendinnen het dorp Ruigoord, dat gesloopt dreigde te worden (in 2001 werd pas duidelijk dat Ruigoord kon blijven bestaan, ingeklemd tussen nieuwe havenbedrijven). Het wordt het hoofdkwartier van het Amsterdams Ballonnen Gezelschap (A.B.G.), een anarchistisch/creatief verbond van vrije geesten. In Ruigoord ontstaat een experimentele leefgemeenschap zonder autoriteiten of politie, die na dertig jaar bloeit als nooit tevoren. Met het A.B.G. organiseert Plomp festivals en manifestaties in binnen- en

buitenland. Hij publiceerde intussen een dertigtal boeken en is een enthousiast reiziger, zowel in de geest als op de planeet Aarde. En hier een kort gedichtje voor Xaffi:

Je hebt Xaffi en Mucky uit Mokum.
Ze zijn altijd zichzelf en niet stiekum.
Ze verkiezen hun schrijfsels
echt te beleven,
al 80 jaar 'high' in de lorum.
Dag lieverd, speelse groet, plompke

3. AAN DE VOETEN VAN DE MEESTER SIMON VESTDIJK

En hier is, als inleiding een interessant gesprek dat Xaviera als leerling van het Barlaeus Gymnasium gevoerd heeft met haar vaders (Dr. Mick de Vries) boezemvriend, de beroemde Nederlandse auteur Simon Vestdijk. De twee Brainboxen zijn 40 jaar intensief met elkaar bevriend geweest. Xaviera is dus als het ware met de paplepel opgevoed over cultuur en literatuur...

Dit 'Interview met Simon Vestdijk' door Xaviera Hollander, die toen voor haar schoolkrant van de Scholieren Pers Organisatie schreef onder de naam Xaffi, werd afgenomen op vrijdag 19 mei 1961 in Vestdijks woning, Torenlaan 4, te Doorn. Het verscheen voor het eerst in het Eijckenblad, de schoolkrant van de Chr. HBS-A te Amsterdam, van welk blad de interviewster hoofdredactrice was.

Naar aanleiding van dit stuk schreef Martin Hartkamp een

artikel: *'Ik, Vestdijk en het lichte meisje'* in SOMA, literair magazine, juni/juli 1962, verlucht met een foto waarop men de drie personen in kwestie bij elkaar ziet. Xaviera was de dochter van de arts Mick de Vries, de jarenlange boezemvriend van Vestdijk, die in de jaren '30 twee nauwelijks opgemerkte romans heeft gepubliceerd.

Zijn dochter daarentegen maakte wereldfaam met haar autobiografische boek *'The Happy Hooker'* (Dell Books), de best verkochte Amerikaanse pocket van 1972. In het najaar van 1984 verschijnt de tekst van het interview als uitgave van de Begijnenpers te Stampersgat in een oplaag van twintig genummerde exemplaren op Oudhollandse Circulaire van Van Gelder Papier, uitsluitend ten pleziere van vrienden en relaties van de uitgeefster.

Toen ik in de gezellige huiskamer van Simon Vestdijk was en vroeg of ik hem mocht interviewen nam de schrijver een willige houding aan. Nestelde zich in zijn leren fauteuil, nam de kat op schoot (een van de drie, een zwarte) en zei: *'Vuur maar af'*

'Op welke momenten krijgt u inspiratie tot schrijven?'

Vestdijk: *'De hele dag'*

'Wanneer begon u te schrijven?'

V.: *'Ik begon al op de HBS, maar mijn eerste gepubliceerde werken staan in de studenten Almanak en in nog een ander studentenblad. Mijn eerste boek echter verscheen in 1932, het was de dichtbundel Verzen,'*

'Als u uw boeken herleest, vindt u dan dat u daar ver vanaf gegroeid bent?'

V.: *'Ja, van het ene meer dan het andere.'*

'Welke schrijvers apprecieert u het meest?'

V.: *'Dostoevski, Nietzsche, Rilke, Thomas Mann, Joyce, Faulkner, Du Perron, Van Schendel en Ter Braak.'*

'Hoe is uw opvatting omtrent de moderne schrijvers?'

V.: *'Simon van het Reve en Hermans vind ik wel goed, maar om de allernieuwste poëzie zoals van Vinkenoog enz. geef ik niets. Mulisch gaat nog wel.'*

'Hoelang doet u ongeveer over het schrijven van een roman?'

V.: *'Opschrijven een maand, nooit langer, dan corrigeren en overtikken. En bij historische romans kosten de voorbereidingen natuurlijk*

ook tijd.'

'Hoeveel boeken schreef u ongeveer?'

V: *'Men beweert honderd. Maar ik heb ze laatst zelf geteld en het bleken er slechts tachtig te zijn.'*

'Velen van de Tachtigers waren geïnspireerd door hun leraar Nederlands Doorenbos, bijv. Kloos en Perk. Hebt u ook invloed ondervonden op de H.B.S. te Harlingen van uw Nederlandse leraar?'

V: *'Nee mijn leraar op de H.B.S heeft wel invloed op me gehad, maar slechts als mens. In Leeuwarden op de H.B.S was mijn leraar wel georiënteerd op de Tachtigers, maar deze man was als mens zeer on-sympathiek, zodoende had ik ook een grote hekel aan hem.'*

'Waren uw ouders ook artistiek aangelegd?'

V: *'Mijn vader was geen schrijver, maar hij was een gelegenheids-dichter: hij schreef gedichten voor bruiloften en feestjes, die zeer goed en geestig waren, maar verder schreef hij niet. Moeder droeg het heel goed voor, ze schreef ook wel wat, maar het was niet veel van waarde. Mijn ouders hadden wel zeer veel belangstelling voor muziek en toneel. Vader vooral voor opera, hij dirigeerde er soms wel een.'*

'Wat is het boek waar u het liefst aan terugdenkt en wat u met het grootste genoegen geschreven heeft?'

V: *'De koperen tuin en De ziener.'*

'Welke figuur heeft u in De koperen tuin uitgebeeld?'

V: *'De Ik-figuur is gedeeltelijk wel een soort zelfportret. De vrouwelijke hoofdpersoon, het meisje Trix, is geschreven over een meisje uit Harlingen, een nichtje van een jongen, die bij mij op school zat. Het meisje inspireerde me door haar fletse ogen, de naam en haar beweerde verhouding met een van de notabelen van het stadje.'*

'Waarom vertoont u zich zo weinig in het openbaar? U wandelt wel met ons door de bossen, maar komt nooit in de stad?'

V: *'Omdat ik schrijver ben en geen vertoner.'*

'Houdt u dan niet van mensen?'

V: *'Neen.'* (kort)

'Maar U schrijft toch voor ze?'

V: *'Neen, ik schrijf over ze.'*

'Dus u had net zo goed over honden en katten kunnen schrijven?'

V: *'Neen, want zij zijn niet zo interessant.'*

‘Dus ondanks het interessante van de mensen houdt u niet van ze?’

V: *‘Nee, er zijn er slechts enkele waarvan ik houd, ook daarin ben ik selectief.’*

‘Maar Goethe zei toch: “Greif hinein ins volle Menschenleben, denn wo du greifst, da ist es interessant”. Goethe zelf stond dus tot op zekere hoogte wel in het mensenleven.’

V: *‘Hij stond erboven en niet er midden in.’*

‘De mensen die u beschrijft, zijn die uit uw fantasie of zijn het levende personen?’

V: *‘Als aanleiding levende personen met fantasie omspinnen.’*

‘Eist het schrijven uw volle persoonlijkheid op?’

V: *‘Ja, daarom distantieer ik me ook graag.’*

‘Als u nog eens geboren zou worden, zou u dan weer auteur willen zijn?’

V: *‘Men wordt niet als schrijver geboren, men wordt schrijver al groeiende: weer zou ik medicijnen studeren, het vak dat mij het meest verdiept heeft.’*

‘Wat ik een van de meest frappante uitdrukkingen vind die ik over U gehoord heb, kennelijk omdat u zo ontzettend veel prachtige boeken in een redelijk korte tijd geschreven hebt is:

“Vestdijk is de man, die sneller kan schrijven dan god kan lezen!”

Bulderende lach van Simon, en een vriendelijk klapje op mijn schouder.

Met dit interview heb ik gemeend de schoolkrant te verrijken met een dieper inzicht van een der grootste literatoren.

Xaffi ofwel Vera de Vries

(Later zelf schrijfster onder de naam Xaviera Hollander) – interview afgenomen samen met mijn goede vriend van de Scholieren Pers Organisatie Martin Hartkamp, die zich later veel meer verdiept heeft in het leven en het werk van Simon Vestdijk. Zelf ken ik Simon al vanaf mijn lagere school tijd omdat hij ongeveer 40 jaar tot de dood van mijn vader en hemzelf rond dezelfde tijd, zijn boezemvriend is geweest.

Mijn vader Dr. Mick de Vries, - arts, psychiater, auteur - komt zelf in diverse van Vestdijks boeken voor, o.a. in *De dokter en het lichte meisje...*

‘Op 18 mei 2021 is het precies 60 jaar geleden dat Xaviera bovenstaand interview met Simon Vestdijk afnam. Verder heeft zij nog zelf een prachtig boekje uitgegeven met de helaas eenzijdige correspondentie van 40 jaar met Vestdijk, geschreven door haar vader Dr. Mick de Vries. ***Knett'rend Vuurwerk***’.

De reden dat er geen antwoorden op mijn vaders brieven konden worden gevonden is omdat mijn moeder, die altijd wat jaloers was op deze intense relatie tussen de twee Brainboxes... na de dood van haar man alle brieven, die ze gevonden heeft van Vestdijk aan mijn vader, bij het vuilnis gezet heeft!

4. VOETBALLERS EN CRIMINELEN

‘Als iedere bekende voetballer... of crimineel in Holland zich een villa in Marbella kan permitteren met een tuin en een zwembad, waarom zit jij dan als bekende Nederlander nog steeds in een penthouse?’ aldus de rake woorden van mijn minnaar John Drummond in 1982. John woont sinds 1972 in Mijas, een artistiek bergstadje geen half uur van Marbella vandaan. Sinds 1980 is hij bij mij in mijn luxueuze penthouse-appartement in het hartje van Marbella ingetrokken. Zijn eigen primitieve finca zonder elektriciteit of water, maar met een eigen pomp en aggregaat in de bergen, laat hij beheren door een goede vriend. John, een beeldhouwer, kunstschilder en decorbouwer in de filmindustrie is een grote blonde Viking-achtige man van Schotse komaf, 13 jaar ouder dan ik en met een Spaans temperament. Hij houdt van ruimte, van beesten, vooral van knutselen, bouwen en auto's repareren. Allemaal dingen die je uiteraard NIET kunt doen als je een slijk penthouse bewoont, waar alles al in perfecte staat is.

De Happy Hooker is in 1982 in Nederland in één klap een bestseller geworden, mede dankzij een pittig interview met Sonja Barend. Natuurlijk mag er tijdens het tv-interview geen sluikreclame gemaakt worden voor dit boek, hooguit noemt S. B. de titel een keer en toch lukt het Xaviera *De Happy Hooker* minstens 7 x te noemen. S. krijgt het Spaans benauwd als ze het over mannen en geliefden hebben, want het blijkt dat Xaviera en S. ten tijde van dit interview met de-

zelfde man een tijd lang het bed gedeeld hebben. De ware naam zal Xaviera wijselijk NIET noemen, zo discreet is ze wel.

Tim Krabbé, (een goede vriend van Xaviera) en John Drummond zitten in de tv-studio te kijken naar deze mentale tennismatch van twee tv-veteranen: S., als presentatrice en Xaviera als gewillig slachtoffer. Het is duidelijk dat Xaviera voor hetere vuren heeft gestaan. Tim juicht zelfs op een gegeven moment 'Love All.' Dit zijn twee vrouwen, die volledig aan elkaar gewaagd zijn; de vonken vliegen er van af en binnen een week is *de Happy Hooker* een nationale bestseller. Xaviera's moeder, die jarenlang heeft tegengewerkt om dit boek in Nederland uit te laten geven, kan eindelijk toch trots op haar dochter zijn. Er zullen nog minstens 7 herdrukken verschijnen en met het geld dat ze verdient besluit zij gehoor te geven aan John Drummonds wens en ze koopt niet één maar twee huizen: in Amsterdam en Marbella, Spanje.

In Amsterdam

In Nederland ruilt Xaviera haar gezellige, maar veel te krappe doorzonwoning in het saaie Amstelveen in voor een riant huis uit de jaren dertig, met drie verdiepingen in de zogenaamde goudkust van Amsterdam – waar op dat moment hoofdzakelijk notabelen wonen, maar na enkele jaren vestigen zich inderdaad twee beroemde voetballers en enkele beruchte criminelen in de buurt van haar huis. John Drummond had het wel degelijk bij het goede eind.

Villa Caprice in Marbella

In Marbella wordt het gezellige penthouse haar inderdaad te klein. Nog geen maand nadat ze van adres was veranderd in Nederland vindt ze haar droomhuis in Marbella, dat ze in een mum van tijd koopt. Het is een prachtige grote villa (eindelijk geen trappen meer), waar een dozijn mensen makkelijk kan logeren. Er is een heerlijke tuin met volledige privacy en een groot zwembad. John Drummond is eindelijk echt in zijn sas. Er valt van alles en nog wat te vertimmeren en terwijl ze heen en weer reist naar Amsterdam, zorgt John dat alles reilt en zeilt en gaat hij aan de slag met het uitbreiden van de keuken en maakt de terrassen twee keer zo groot als weleer. Om

de paar maanden komt hij een tijdje mee naar Amsterdam of maken ze verre reizen. Xaviera heeft de Villa Caprice voor een habbekrats op de kop getikt. Het huis behoorde aan een ex playboy, die ze nog kende uit haar eigen frivole tijd in Marbella (Xaviera woont reeds sinds 1973 in Spanje). Het is niet omdat ze zo dol is op de zogenaamde NEPSET, maar om de simpele reden dat het klimaat in Andalucia ideaal is.

Jimmy Hernandez

Toen de makelaar, die ik in de arm had genomen om mijn villa te vinden, het adres noemde van de Villa Caprice, ging er een licht bij me op. Woonde daar in mijn begintijd als Playgirl aan de Costa del Sol niet een rijke wat oudere Amerikaan, die handen vol geld spendeerde aan diverse jonge vriendinnen en feesten gaf bij de vleet? Rijk geworden in de autobranche, had hij jarenlang een hoge alimentatie voor zijn inmiddels volwassen kinderen moeten betalen. Eindelijk was hij een vrij man en waren zijn kinderen gesetteld. Hij versleet ettelijke vriendinnen. Op een dag, net toen hij 64 was geworden, ontmoette hij een beeldschone Noorse vrouw van midden dertig. Zij werd zijn tweede vrouw en het betekende tevens het eind van zijn playboy-imperium. Binnen vier jaar schonk zij hem liefst twee kinderen en toen verdween Jimmy voorgoed uit de Marbella-scene.

Via de makelaar kwam ik zijn huidige telefoonnummer te weten, dat ze aanvankelijk niet wilden prijsgeven. Maar toen ik zei, dat we zeer goede maatjes waren en ik zijn huis wilde kopen, kreeg ik het meteen. Ik pakte de telefoon op en kreeg Jimmy aan de lijn. Hij klonk alles behalve vriendelijk.

‘Wat is er aan de hand met jou... je klinkt of je op instorten staat?’ zei ik. ‘Tja... wat wil je. Ik woon nu in Noorwegen, waar mijn vrouw de kinderen per se op school wilde doen en de helft van het jaar weet ik niet of het dag of nacht is. Of ik me in de kleren moet hijsen of mijn pyjama aan moet houden. Het kan hier berenkoud zijn en ik heb weer een nest koters om me heen en dat op mijn zeventigste. Ik heb spijt als haren op mijn hoofd dat ik niet in het zonnige zuiden ben gebleven.’

‘Hoezo dan, je was toch tot over je oren verliefd op een mooie jonge vrouw, die je weer het rechte pad op hielp?’ zeg ik.

‘Ja, en neen, ik begin die leuke orgietjes aan de rand van mijn zwembad in Spanje best wel eens te missen en alle feestjes, die we daar gaven in de Villa Caprice, die kan JIJ je toch ook nog herinneren?’

‘Tuurlijk, dat waren wel de ultieme playboy-evenementen. En je was een prima gastheer!’

‘Ik werd toen verliefd op die Noorse, maar ik had helemaal geen zin in gezinsuitbreiding op mijn leeftijd. Toch wilde zij per se kinderen bij me. Weet je hoe duur het is om kinderen op te voeden... Waar bel je eigenlijk voor?’

‘Ik wil je vragen mij je huis te verkopen.’

‘Ah..., dat is het eerste goede nieuws deze week.’

‘Hoezo?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Wel, heb je niet gehoord van die grote bankzwendel in Italië, waarbij de eigenaar van Banco Sotello zelfmoord gepleegd heeft door van een brug te springen?’

‘Ja, dat heb ik vorige week gelezen, inderdaad. Wat heeft dat met jou te maken?’

‘Wel, stomme lul die ik ben, door hun toedoen heb ik mijn laatste miljoen verspeeld. Ik had namelijk al mijn geld in die bank geïnvesteerd. Dus in hemelsnaam Xaviera, koop die villa zo spoedig mogelijk, want binnen een maand heb ik allemaal hoge rekeningen te betalen en ik weet niet waar ik het geld vandaan moet halen.’

‘Wat was je vraagprijs ook al weer?’ zeg ik op een nuchtere toon.

‘500.000 dollar en als je kan, betaal het in hemelsnaam zo snel mogelijk!’ smeekt hij.

‘Mmm, daar moet ik even over nadenken, Jimmy, dat is een fiks bedrag, het huis moet nog behoorlijk verbouwd worden enne... als je zoveel haast hebt kan ik je uiteraard wel de helft van dit bedrag geven, maar niet meer dan \$ 250.000 anders ga ik nog even elders naar huizen kijken. Zaken zijn zaken.’

‘Ik had nooit iets moeten zeggen over mijn probleem, nu heb je me in een wurggreep.’

‘O.k. dan?’ zeg ik resoluut, er heerst een lange stilte aan de andere kant van de telefoon en uiteindelijk slaakt Jimmy een diepe zucht.

‘Verkocht.’

‘Ik laat het contract met je makelaar morgen opmaken en volgende week krijg je die kwart miljoen op je bankrekening, maar dan wel een betrouwbare bank hoop ik.’

En zo was ik die week de trotse eigenares van de Villa Caprice.

Binnen een paar weken zijn we geacclimatiseerd en heeft John de grote garage omgetoverd tot zijn Mini-werkplaats, een plek waar alleen HIJ de scepter zwaait en in zijn vrije tijd knutselt hij naar hartenlust aan zijn oude autootjes, terwijl ik me bezighoud met de inrichting van de rest van ons huis. Ik geniet vooral van het heerlijke zwembad waar ik dagelijks een paar keer in zwem.

Gezinsuitbreiding

Tijdens ons eerstvolgende bezoek aan Amsterdam schaffen we ons ieder een eigen hond aan. John zoekt een beeld van een Engelse pointer uit, met de naam Bruno, een edel beest met de liefste mensenogen. In een gerenommeerde kennel kies ik een lief aandoenlijk wit baaltje wol, een Maltees leeuwte en noem hem Schnoofy. Voor hetzelfde bedrag als ik de villa in Spanje kocht vond ik binnen de kortste tijd mijn huis aan de Stadionweg. Het imposante huis, door een gerenommeerde architect gebouwd in 1932 is een ‘twee onder een kap woning’. Bij het minste geringste lawaai word ik door mijn overgevoelige door de oorlog getraumatiseerde Joodse burens, familie P. gebeld of ik alsjeblieft wat stiller kan zijn.

Party Time

Om het huis in te wijden geef ik met behulp van Hanny, een inwonend huishoudster, een gigantische housewarming-party. Hanny ken ik al enkele jaren, ze is achtentwintig en was ooit verpleegster in Rotterdam, waar ik haar ontmoette in de Bijenkorf tijdens een boeklancering. Als fan stond ze in de rij, gekleed in een onooglijke grijze regenjas met een fout brilletje op haar neus. Haar rood geverfde haar stak wat piekerig alle kanten uit. Aan haar hele houding merkte ik dat ze een zeer slaafse mentaliteit had. Ze bood me meteen aan een ijsje voor ons te halen, aangezien het behoorlijk warm op de boekenafdeling was, waar ik zat te signeren. Van het één kwam het ander en bin-

nen een paar weken had Hanny huis en haard in Rotterdam verruild voor mijn toenmalige doorzonwoning in Amstelveen, alwaar ze mijn huishouden ging besturen. In een paar weken tijd had ik haar omgetoverd tot een kittig uitziende, kordate vrouw. Ze droeg vol trots diverse kleren die ik haar had gegeven uit mijn eigen garderobe en een goede kapper had haar een leuke haarstijl aangemeten. Hanny was in geen enkel opzicht glamoureuus, maar ze had wel iets uitdagends in haar felblauwe ogen. Ze was kort van stuk en zeer gespierd gebouwd.

Kleurrijke gasten op de Stadionweg

Onder de vele kleurrijke gasten waren o.a. Aat Veldhoen met zijn toenmalige beeldschone vrouw Cristi. Aat had ooit de wereldpers gehaald met zijn erotische schilderijen, die hij in zijn bakfiets door heel Amsterdam rondreed in de hoop er kopers voor te vinden. Hij kwam in een bont beschilderde bus aanzetten met een half dozijn uitgedoste jonge meiden die de boel al snel op zijn kop zetten. In de jaren dat ik in Amstelveen woonde had ik een stel interessante artiesten om me heen verzameld, die nu allemaal dolblij waren dat ik in de buurt was komen wonen, want niemand hield er van om helemaal naar Amstelveen te rijden of trammen.

Een andere gast, die niet mocht ontbreken op mijn feest was de bekende domina Betty Pearl, een Joodse dame, die ooit leraar wiskunde was geweest, let wel ik zeg leraar, want Betty had zich op haar dertigste volledig laten ombouwen van man tot vrouw, iets dat in die tijd nog niet zo vaak voorkwam. De heer en mevrouw P., mijn keurige burens, mochten niet ontbreken bij het feestgedruis en ter wille van de goede vrede had ik mijn burens ook uitgenodigd om ze te laten zien dat alles er ordelijk aan toe zou gaan. Na wat oppervlakkig gekeuvel met de minst opvallende gasten zag ik dat ze eindelijk geanimeerd in gesprek waren geraakt met Betty Pearl, die zich uiteraard als vrouw had voorgesteld en hen vertelde dat ze professor wiskunde was, iets dat gedeeltelijk waar was, want ooit... in het verre verleden was ze als man hoogleraar wiskunde geweest, maar ze vertelde dit natuurlijk niet aan mijn keurige burens. Geanimeerd spraken ze over allerlei onderwerpen. Mijnheer P. was een hoge piet in Den Haag en al ras ging het over politiek.

Twee onder een kap

Om half elf 's avonds vertrokken mijn burens met een voldaan gezicht, mij hartelijk bedankend voor het lekkere eten en het aangename gesprek dat ze met die pientere mevrouw Pearl hadden gevoerd. Precies om twaalf uur 's nachts ging de telefoon en was het de heer P., die me vriendelijk doch dringend verzocht om zo spoedig mogelijk de muziek uit te zetten en op te houden met het kabaal. Dit soort telefoontjes en zelfs bezoeken van de politie om mij er van te weerhouden na elf uur 's avonds muziek te maken of zelfs hardop te praten, kwamen steeds vaker voor. Tot ik mijn slaapkamer heb laten isoleren, mijn huiskamer van een enorme boekenkast heb laten voorzien en minder lawaai maakte tijdens het vrijen, want ook kabaal uit de slaapkamer, daar konden ze niet tegen. Dat was constante stennis met je conservatieve burens. Normaliter waren deze burens redelijk vriendelijk tegen me, vooral als ik met mijn honden langs hun huis wandelde. Maar drie weken na het feest kwam een kwaai buurman me tegemoet gelopen en hield me abrupt staande met de woorden: 'Mevrouw Hollander, wat schetste onze verbazing, toen we mevrouw Pearl gisteravond op de tv zagen. Nou ja Mevrouw...' zijn adem stakte in zijn keel en hij liep rood aan van woede.

'Ja, wat wilt u zeggen?' riep ik, want ik wist meteen welke richting dit gesprek op zou gaan.

'Dat weet u zelf het beste toch?' zei hij verbouwereerd. 'Die uhhhhh mevrouw Pearl is helemaal geen echte vrouw en al helemaal geen professor wiskunde!'

'Hoezo?' deed ik net of mijn neus bloedde.

'Wel, het is een... omgebouwde man en ze doet iets met martelwerktuigen, waarbij ze mensen foltert in een kelder of zoiets. Ik heb het programma meteen uitgezet toen ik dit allemaal zag.'

'Ah, U bedoelt dat ze dominatrice is en haar slaven op haar eigen manier behandelt,' zei ik.

'Ja zoiets... en dat wilde u aan ons voorstellen. Verdorie nog aan toe. Wij wensen nooit meer met dat gespuis in aanraking gebracht te worden!'

Afijn, dit geeft min of meer weer hoe mijn verhouding met mijn burens zou zijn in de komende 35 jaar. De heer P. is al ettelijke jaren

geleden overleden en mevrouw P. is een stuk vriendelijker en mijn gasten maken wat minder lawaai bij het geven van etentjes of feesten. In 2018 is mevrouw P. uiteindelijk op 96-jarige leeftijd overleden.

In 2021 heeft haar dochter met haar lieve man het hele huis volledig laten renoveren door werklui, die van 7 a.m. tot 3 p.m. vaak vreselijk veel lawaai maakten.

Na een half jaar heeft het huis een totale make-over gehad en schijnt het dat zij met haar man en dochter en twee leuke honden eindelijk het huis weer gaan bewonen.

Waar de Happy Hooker over amper drie jaar van mijn tumultueuze leven ging, wat eigenlijk niet meer dan de tip van de zogenaamde ijsberg besloeg... nou ja ijsberg... uhm... zo mag je het noemen, gaat dit boek over de laatste 40 jaar van mijn leven. Laten we beginnen met een schone lei en in dit geval is dat een splinternieuw huis in Amsterdam Zuid.

5. FRANK APPELBAUMS DOOD

Frank is een bedachtzaam, serieus mens, een beetje een pietje precies, zoals ik hem grappend noemde. Hij is een bijzonder integere man, die tijdens ons huwelijk antiquair was. In Toronto heeft hij jarenlang een leuke antiekzaak gehad: *'The Salvation Navy'*, waar hij buiten meubels, die hij restaureerde, ook een enorme collectie oude grammofoons had. In december, een maand voor mijn vertrek naar Mexico, had ik mijn ex-man Frank Appelbaum uit Canada als gast op bezoek in Marbella.

Frank is door de jaren heen een van mijn beste en dierbaarste vrienden gebleven en hij kwam ieder jaar een maand naar Amsterdam, Spanje of zelfs wel eens naar Mexico. Als iemand die hem niet aanstond een duur stuk wilde kopen, weigerde hij dit, ook al kon hij het geld best gebruiken. Hij deed dat uit principe, om de simpele reden dat hij niet wenste dat zijn mooie stuk antiek in handen zou komen van één of andere protserige patser. Hij raakte soms zo gehecht aan zijn antiek dat zijn huis propvol stond met zijn eigen handelswaar. Frank maakte zelf de mooiste Tiffany lampen en was altijd bezig din-

gen in elkaar te zetten of te repareren. Dat was zijn lust en zijn leven. Zo had hij zelfs nadat hij de zaak gesloten had een enorme collectie waardevol oud papier, zoals stadssplattegronden en dergelijke en een grote verzameling erotische tekeningen, foto's en ansichtkaarten.

Altijd als hij me op komt zoeken neemt hij een of ander kunstzinnig fotoboek mee. Frank is jarenlang een zware roker geweest en pas sinds een half jaar, - nadat zijn zuster overleed aan longkanker - is hij gestopt met roken. Zo nu en dan hoest hij wat, maar niet alarmerend; wel slaapt hij erg veel. Ik schrik wel van zijn vale grijze gelaatskleur en ook zie ik dat hij diverse tanden mist. Frank was altijd doodsbang voor de tandarts, maar nu ziet zijn gebit er echt niet gezond uit. Tevens is hij opeens behoorlijk wat kaler dan het afgelopen jaar. Frank Appelbaum haatte het 't meeste als men hem met Mr. Hollander aansprak. We waren met elkaar getrouwd in mijn hoogtijdagen, kort nadat *De Happy Hooker* verscheen.

Wel wist ik dat zijn overleden zus een tweeling had, waarvan Jenna zijn favoriete nichtje was. Jenna was het buitenbeentje van de familie, omdat ze niet keurig netjes met een joodse zakenman was getrouwd, maar een buitenechtelijk kindje had. Frank die nooit meer dan de middelbare school had gehad, was ook een beetje het zwarte schaap, omdat hij amper zijn hoofd boven water wist te houden met zijn zaakje. Als Frank eind december weer op het vliegtuig naar Canada stapte en afscheid van me neemt, is hij heel uitgelaten en dankbaar voor de te gekke tijd, die hij met mij heeft doorgebracht. Aan alles merkte ik dat hij echt intens probeerde te genieten, zelfs van een paar warme zonnestralen op zijn blote bast al was het winter in Spanje.

Frank had een vreemde, wat nerveuze manier van mensen verwelkomen of afscheid nemen; hij klopte je dan kameraadschappelijk een paar keer op je rug of schouders, zoals mensen wel eens bij een paard doen. Deze keer voelde hij anders aan; hij hield me heel lang vast, geen schouderklopjes, zijn vermoeide kalende koppie vlijde hij zelfs een paar minuten tegen mijn wang. Meestal riep hij dan vrolijk: 'Tot de volgende keer, take care..', maar nu zei hij haast fluisterend: 'Bedankt voor alles wat je mijn hele leven voor me betekend hebt,

en vooral bedankt voor deze onvergetelijke vakantie.' En weg was hij naar zijn vliegtuig.

Sausalito - Een paar maanden later, na mijn vakantie in Mexico en net geland in San Francisco, komt Michael me met zijn grote Jeep ophalen. Als we al onze spullen uitgeladen hebben, start ik snel mijn computer op. Iets zegt me dat er een urgente boodschap in de mailbox zit. Ik voel opeens een hevige steek in mijn hartstreek en weet eigenlijk al dat het met Frank te maken heeft. Tijdens ons huwelijk was er ook een hoge mate van telepathie tussen Frank en mij en voelden we elkaar altijd precies aan. En ja hoor, wat is het eerste wat ik lees: een e-mail afkomstig van Jenna, zijn nichtje, met de mededeling. 'Lieve Xaviera, misschien heb je ooit wel eens van me gehoord, want ik ben de enige van de familie, die weet dat jullie getrouwd waren en hoeveel mijn oom Frank van je hield. Toch heeft hij me nooit je telefoonnummer gegeven.

Ik heb je e-mailadres via google gevonden, want ik vind het toch belangrijk dat je weet dat mijn allerliefste oom Frank op sterven ligt. Hij is sinds een week opgenomen in een ziekenhuis in Toronto. Sinds een tijd heeft hij, net als mijn overleden moeder, longkanker en weigert iedere behandeling. Je kent hem wel, een stijfkoppige, verstokte vrijgezel als hij, wil absoluut van niemand afhankelijk zijn en hij heeft hooguit nog een dag of twee te leven. Ik zal hem erg missen, want we waren allebei de zwarte schapen van de familie en hij kon zo vreselijk lief en grappig tegen mijn zoontje zijn. Liefs Jenna.'

Alweer een geliefde dood op Valentijnsdag.

Toronto! - Ik check gauw de andere boodschappen en zie pal onder Jenna's e-mail een boodschap van mijn lieve vriendin Rivka uit Toronto, die telepathisch aan schijnt te voelen dat ik haar hulp nodig heb. Ze schrijft namelijk niet alleen hoezeer ze me mist, maar ook of ze iets voor me kan betekenen. De goede ziel, al woont ze nog zo ver weg, is soms van onschatbare waarde voor me. Ik beschouw Rivka als een soort fallen angel; net als in de film Himmel über Berlin, heeft ze me in diverse diepe dalen altijd bijgestaan. Natuurlijk kan ze wat voor me doen! Ik bel haar onmiddellijk op.

'Rivka, please doe me een genoegen. Frank, mijn ex, ligt op sterven, kun jij hem opzoeken. Ik weet alleen niet in welk ziekenhuis hij ligt. Zijn nichtje, die me deze boodschap gestuurd heeft, liet geen telefoonnummer achter. Kun je dit zo snel mogelijk voor me uitzoeken alsjeblieft? Zijn achternaam is Appelbaum.'

'Tuurlijk schat,' zegt ze geruststellend. 'Ik heb zo veel goede dingen over die lieve man gehoord en hem helaas nooit ontmoet, toen je nog in Toronto woonde. Maar als het moet bel ik alle ziekenhuizen op. Zodra ik hem gezien heb, zal ik je bellen. Is er nog iets dat ik hem kan vertellen. Uit jouw naam?'

'Ja, natuurlijk, please laat hem weten dat ik altijd zielsveel van hem gehouden heb en dat ik hem een rustige reis naar het einde wens, zonder al te veel pijn en dat ik hem zal missen. Lief dat je dit voor me wilt doen en probeer nog een levensteken uit hem te krijgen als bewijs dat hij begrijpt waar je het over hebt.'

Die week ben ik vreselijk triest. Maar ik probeer me toch goed te houden, omdat Michael van alles georganiseerd heeft. Twee dagen later tijdens het feestgedruis krijg ik het fatale telefoontje van Rivka.

Ik zonder me even af in de slaapkamer.

'Met Rivka, lieve Xie. Het is gebeurd, ik ben net terug van Frank. Het heeft me ettelijke uren gekost om hem te vinden en aanvankelijk wilden zijn familieleden mij niet toelaten, maar vandaag mocht het wonder boven wonder wel. Ik had een mooie grote rode roos uit jouw naam meege-nomen en toen ik zijn kamer binnenkwam,